

תהתהלת

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

אנני יודיע מישום "קונצנים" ופוליטיקות,
ומישום ספרדנים וקברניטים - "אנא קדא
קדר'יש": "מה ידעו בחיים אף הוא בחיים".

ראת נסחוד 6

ערב שבת קודש פ' ויחי
ה'י' תהא שנת אראנו סגולות

שדמ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליוני,

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח,

מזהו כסיון?

המאורע דהנסיון – אין לו מציאות כלל גם בעוה"ז הגשמי והחומרי, "עולם הקליפות", כי אם ענין של דמיון בלבד • ומכיון שכן, הרי, הדיבור אודותיו הוא בדבר שאין בו ממש, ובמילא, ללא כל תועלת • ואדרבה – עי"ז שמדובר אודותיו ומחשיבו למציאות, מבלבל את עצמו והיצעה"ר שלו כו' • משיחות ש"פ וחי' ה'שמ"ז – מוגה

שעי"ז יבוא **למפלות** העילוי – הרמה לגבי **השלמות** שלפני, ע"ד החילוק דנס וטבע (כמבאר בארוכה בדרושי חסידות³).
 כלומר: מובן וגם פשוט עד כמה מלה מעלתו של אברהם אבינו – אפילו לפני הנסיונות⁴, ועל-אחת-כמה-למה לאחרי כמה נסיונות, בתום נסיון דכשן דאר פשרים, ועד **לחשעה** נסיונות, שבדאי לא ה' שום חסרון בעבודתו ומעלתו של אברהם אבינו; אלא, מכיון שרצה הקב"ה להרימו ולנשוא לדגא נעלית עוד יותר, ועד לאין עורר (נס) – גיסוה (נס והרמה) גם בסיון העשירי⁵.
 ועד"ז בבד"ד:

ו ה, **עמב** אשר שמע אברהם בקולי, חושבני מאה ושבעי וחרי"י. (נדרים לב, סע"א). וראה רמב"ם הל' פ"א פ"א ח"ג.

5) לחשי"ר, שהחשון "נסוה" תפרש רק בתנוע לנסיון החשי"ר, ולא בתנוע לנסיונות שלפני, גם אלו שנתפרשו בכתוב מכיון שבו ה' עיקר (ושלמות) ענין חנם והחריה, ועד שפעל **מושרת** בנסיונות שלפני, "שלא יאמר הורשונות לא ה' בהם ממש" (פרש"י וירא כב, ב. תבאר בארוכה בלקי"ש ח"כ ע"כ 73 ואילך).

מכיון שנמצאים אנו במי הגלות האחרונים, לאחרי שנושלמו כבר כל הענינים, דברי כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שלא נשאר לנו כי אם "לצמצא את הכפתורים", ותיקף ומיד, "עימדו הכן כולכם" לקבל פני משיח צדקני,

– ובפרט שמאז ועד עתה עברו כמה עשרות שנים שבהם עסקו גם ב"צמצוה הכפתורים" –

חרי, בהכרח לומר שכאשר יהודי פוגש איזה ענין של מניעה ועיכוב בעניני יהדות, בבחינת "חבה נתחכמה לי" – אין זה אלא ענין של נסיון, ע"ד "האלקים סוה את אברהם"², "נסוה" (גם) מלשון **נס והרמה**, היינו כדי

1) סו"מ קונטרסים ח"ב שצ"ג, ב. אגרות-קודש אדמו"ר מוהר"ייצ"ח ר"ש ע"י רע"ט.

2) וירא כב, א.
 3) דאה לקי"ת פ' דאה (נט, ב ואילך) ד"ה אחרי ה' אלקיכם תלכו ובאורו. ד"ה זה וביאורו בסתמ"צ להצ"ח בסמוך. ד"ה נתת ליראי פית' (סעי קה ואילך). ד"ה כי מוסה תשיח' (ע' 94 ואילך). ד"ה נתת ליראיך תשל"י (סח"ת מלוקט ע' קפה ואילך). וש"ע.
 4) דבר שלש שנים הפיר את חשמ, "שנאמר (תולדות

תרומות ומעשרות למי?

בקשר עם פ' השבע (פרש"י מט, ז), מובא בזה צילום (מוקטן) נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת ש"פ נשא ה'תשמ"ג – אודות ביאור בפרש"י הקשור לפרשתנו (הביאור נדפס בהתוועדות תשמ"ג ח"ג ע' 1608 ואילך)

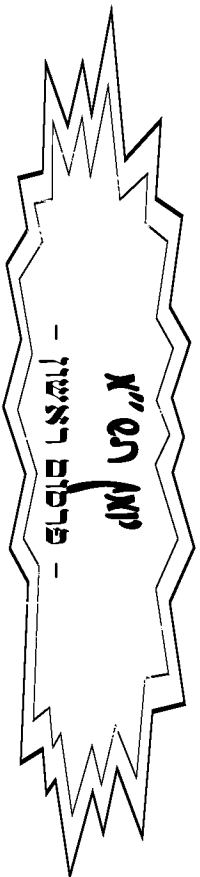
להלן פיענוח הכת"ק (בא בהדגשה ולפי סדר הדברים):

על מה שרצו המניחים לתרץ ע"פ המבואר בלקו"ש ח"ח ע' 31, כתב כ"ק אד"ש: **באם את"ל שלשון פרש"י סובל פי' זה.**

בתחילת הקטע שלאחמ"כ, אחרי החגיגות "פ"ש כ"ק אדמו"ר שליט"א", כתב הרבי: **באם את"ל שאינו מודמו אפילו.** בהמשך למי"ש "ענין זה מפורש בפרש"י כו"י" מחק כ"ק אד"ש את החגיגה "דק" וחסיקי: **שבא לא לחדש דינים, כ"א לפני פשוטו ש"מ בנותי.**
 בהמשך לזה, בסוף הקטע הבא מחק כ"ק אד"ש את החגיגה "אינו" וחסיקי בכת"ק לאחרית החגיגות "לסמוך על": **פשוטו ש"מ.**

בקטע האחרון הדגיש כ"ק אד"ש את החגיגה "לכתיבה", מחק את חגיגת "צ'ריכים" וכתב: **ה"ז ל' הש"ס בנוגע לענין אחר שהזכר[ות] אני ולא פרש"י – בנדו"ד מספיק שהי' משבט לוי ומסייע שבט לוי ופשוטו "לבן חמש למקדא שהתדומות לכתיבה והמעשר ללוי כו"י" = כו הוא לשון שאלתם]. (והיינו שאין צריך לסמוך על המלמד כו' כלשונם).**
 בשולי העמוד חסיקי כ"ק אד"ש בכת"ק: **גם דיבור פשוט כזה – ה"ז בנדד . . קושיאני?**

ביד להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלמה:
 פרטים בטלפונים: איצות חברית – 6670-778 (718). איצ' הקודש – 823-873 (04)

לפניכם פרק י"ד מ"יומן תש"פ" מיום ה', י"ד טבת - עד יום א', י"ז טבת
 היומן החל בגליון שכתוב ובעזרה משיך להופיע כאן (כמעט) מדי שבוע
 [תודותנו נתנה לארכיון "יעד שירות קודש" אשר הואיל לפוסם יומן זה ע"ג
 גליונו. היומן כולו יפורסם אי"ה בהוצאה החדשה של "שירות קודש" תש"פ].
 נערך ע"י מערכת "יזי המלך" - ע"פ רשימה פרטית*, 'פלי אחריות'

יוסף, י"ג טבת: עירי הרואת כ"ק אדיש, יקרא מהיום הכולל-ערב של האברכים בשם
 "שיעורי השלמה שע"י הכולל".

יוסף, י"ג טבת: כשהלך כ"ק אדיש לביתו פגש בדרכו את הר"י. ושאלו כ"ק אדיש האם
 אכל סעודת שבת כשהג'ל ענה בחיוב שאלו כ"ק אדיש: אצל מ' וננה הג'ל, ובמשך
 כל זמן זה חיך כ"ק אדיש.

יוסף, י"ג טבת: במענה להזמנה שקיבל כ"ק אדיש לכנסיי הגדולה ברושלים הואיל כ"ק
 אדיש לכתוב להם אגרת ובה קורא להם לפוסם ככל הדרוש את החלסת הכנסיי הגדולה
 משנת תרצ"ז ע"י האיטור בויתר כל-שהוא על שטחי אי"י, ובפרט כעת שזה פיקוח נפש
 ממש וכפס"ד השי"ע ששכ"ס.

גם כשנכתסה הכנסיי הגדולה בשנת תשכ"ד שלח להם כ"ק אדיש אגרת, וכעת בכתבו
 את האגרת דשנה זו חפשי כ"ק אדיש את האגרת מאז ולא מצא, ואמר לא: חיפשתי בכרכי
 הלקסי-שיחות ולא מצאתי, ולבסוף מצאו אותה אצל מלשה. וצוה כ"ק אדיש לקחת את
 האגרת דאז ואת האגרת שכתב עכשיו, ולהדפיס את שניהם בלקו"ש חלק ט"ז (ע' 494).

* לירכת היומן נשחתה ע"פ מסי' יומנים של א"ש וה"י אשר שרת באותה תקופה ב"תי חיי"י" - 770, והעלו
 על התב את אשר ראו בעגנים או שמעו מאחרים, ומטבי הדברים יחכו שפלו אי-אלו עיוותי ביומנים אלו אשר
 חלקם נהבו לעיתים בצורה בלתי ברורה, ואנו מתנצלים ע"פ מואש "שגיאות מי יבד".
 בתוך היומן מובאות נקודות קצרות מתוכן שיחתיו של כ"ק אדיש בתרגום חפשי ללה"ק, ולהגת הדברים ש
 לעיקן בשחה עצמה.

החך הגיע המים עד צווארו, באותה שעה
תלה אברהם עיניו לשמים, אמר לפניו רבש"ע
 כ"י מיד נער הקב"ה את המעין ו**בש הגחך**
 ועמדו ביבשה".

כלומר, כל ה"גחך גדול", אשר, כבר ב"חצי
 החך הגיע המים עד צווארו" - **לא היחה לו**
מצאות כלל (לא רק בדחוניתי, אלא) **גם**
בעוה"ז המשמי, כי אם ענין של דמיון בלב, וכן,
 כאשר אברהם הראה שאינו מתפעל מזו
 (אלא ממשיך ללכת כדי לקיים את צווי ה'),

ו"תלה אברהם עיניו
 לשמים" - אזי נתגלה
האמת שאין כאן מצאות
 של נהר כלל, "יבש הגחך
 ועמדו ביבשה", ואדבה -
 כל מה שנושאר ממנו, אינו
 אלא הענין **דגם והומה**.

**פשיטא שאינו יכול
 לעשות את הנסיון
 למציאות, כלשון
 תז"ל "אם מתכנסין
 כל באי עולם לברוא
 יתוש כ"י"**

כאן מציאות כלל, וכל מה
 שנושאר, אינו אלא הענין **דגם והומה** - ע"י
 יתוסף עוד יותר בהפצת המעיינות חוצה, ע"י
 החוספה בהוצאה לאור והדפסת כתבי רבותינו
 נשיאינו כ"י,
 ובלשון המדרש (במק"א"י) **בנוגע להכרה**

לאחרי שלמות העבודה בכל הענינים,
 כולל גם ענין הנסיונות שעברו ב"י במשך כל
 הדורות, ובמיוחד בנוגע ליוסף שבחרנו (נשיא
 חדר, אשר, "בתר רישא גופא אזיל"ס), כל
 הנסיונות שהיו ברשיא הסובייטית, שעמד
 בכלם בתוקף ובנברה עילאית, עד לציאתו
 משם **בשלימות**, עם כל בני ביתו, ביחד עם
 ספרי וכתבי רבותינו נשיאינו כ"י (כולל -
 פעולה נמשכת גם במדינה החיא, פירות ופרי
 פירות כ"י, גם בימינו אלה) - הרי בודאי שלא
 חסר מאומה כ"י, אלא,

שהקב"ה רוצה שיה"י ענין
 של **נס והומה** באופן
נעלה עוד יותר, ולכן,
 מביא נסיון נוסף.

ועוד נקודה בה -
 שהנסיון הוא ע"י דבר
 שאין בו מצאות כלל, וכל
 ענינו אינו אלא לפעול נס
 והומה, ע"י שמואים
 שלא מתפעלים כלל, שאז,
 מתגלה האמת שאין בו
 מצאות כלל, כי אם
 לפעול נס והומה:

בנוגע לנסיון העשירי
 - איתא במדרש⁸: "ביים השלישי, וכי מאחר
 שחדד קרובה למה נתעבב שלשת ימים כיון
 שראו (שסז) שלא קבלו ממנו (אברהם
 ויצחק), הלך ונעשה לפניהם נהר גדול, מיד
 רד אברהם לתוך המים... כיון שתגיע עד חצי

"דעה הקב"ה לכות את ישראל לפיכך הנהג לים תורה
 ומצוות".

8) תורהא וירא בב.

9) תהי"פ פ"י (מע"י שמי"ב ספ"ד).

10) ויק"ד פכ"ד, ג.

6) יורה"ד מא' א. והוא סוסת מה"ב.

7) להעיר גם מאמר"ל (נדרים כב, ב) "אלמלי חסאו

ישראל לא נתן להם אלא חמשה חומשי תורה וספר

יחוש"ב לבב", היינו שהענין הבלתי-רצוי אינו אלא כלי

שמי"י יתוסף יותר בחמה, כדבי חז"ל (מכות כג, רע"ב)

ולאחד, ענין **הנס והחומה** – הוא הוא המציאות האמיתית, הכוונה והתכלית דחסינן, כאמור, שע"ז יתוסף עוד יותר בהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה.

ובאותיות פשוטות – שכל החיות וההתלהבות כו' צריך להיות בענין ד"שמושו משמעותי מצוותי חוקתי ותורתי" (כמ"ש באברהם אבינו)¹², החל מלימוד ספרי ובתיב החסידות (נפשיטא, בהקמת לימוד נלה דתורה – "תלמודו בידו"¹³), היינו שבאשר יוצא לאור ספר הדיש, קונטרס או מאמר כו', צריך כא"א ללמדו, ובהדגשה – שאין להסתפק בכך שישנם כמה וכמה שלומדים ענין זה, אלא "כלא אחד ואחד חייב לומר **בשבילי** נברא העולם"¹⁵, ונדו"ד **בשבילי** נרפס ספר, קונטרס או מאמר זה!

14) סנהדרין לו, א – במשנה.

15) להצדק משיעור היומי בדמב"ם (הל' סנהדרין פ"ב ה"א) – "כל אחד ואחד יכול לומר בשבילי נברא העולם".

ויש לומר בביאור דיקן תלשון "יכול לומר כו" – לא "חייב לומר כו" כבמור"א, אלא "יכול לומר כו", כול' להדגיש את הענין "לדשות (ובלתי) תנוה כו" (רמב"ם הל' תשובה פ"ה), ותפיק ומיד ממש"ד: שמא תאמר מה לנו כו' (אף שיכול) כבר נאמר כו'.

"דין נציח", ש"לא עלול מן תמן עד זמן דחמון כמין חרדא דדמא על אפי מניא" (סימן לבטול המציאות דדוח רע), שאז שקיט (היפ' המצב הקודם ד"חמו ערוביבאי במיזא") המעיין והנהר הטוב שבמדודש שממנו שנתו ב"ג, היינו, שע"ז ניתוסף ביתר שאת וביחד עוז בתוקף התפשטות הנהר מהמעייני, עד להפצת המעיינות (לא רק הנהר, אלא גם המעיני עצמו) חוצה.

עפ"ז מובן בפשוט שכל ההדגשה צריכה להיות אך ורק בנוגע לענין **הנס והחומה**, ולא בנוגע לעצם המאורע הדחסינן:

המאורע דחסינן – אין לו מציאות כלל, כאמור, ומכיון שכן, הדיבור אודותיו הוא **בדבר שאין בו ממש**, ובמילא, ללא כל תועלת, **ואדרבה** – עי"ז שמדבר אודותיו ומחשיב למציאותו¹¹, מבלבל את עצמו והוצה"ד של כו'.

11) דפשיטא שאינו יכול לעשותו למציאות, כלשון חז"ל (ב"ד פ"ט, יד, ו"ש"ג) "אם מתבטל כל באי עולם לברוא יתוש כו".

12) תולדות כו, ה.

13) לשון חז"ל – פסחים ג, א, ויש"ג, והאף לקול"ת שה"ש כב, ד, שע"י "הלמוד שלמד בבתי תנולות שבבתי" (ב"ה"ז) מהו נעשה בבתי לבוש שבו ועל ידו יוכל להשיג פנמינות התורה" (במע), ומזה מובן גם פוגע כללמוד התגלה והפנימיות בעוה"ז גופא.

מדר זה מוקדש לעילוי נשמת פאולין רות בת ר' יצחק עי"ה – נלכ"ע בי"ב כ' דחמ"ש, ז' סיון חתש"ס
 ולע"ג אורי אהרן זואל כו' זיסוף ארי' לוי"ב – נלכ"ע בי"ב כ' טבת החשש"כ
 ולזכות משפחתם שחדו

עכ"פ לעת עתה, ואם הנ"ל מתאים למצב ז. א. שלא רק הסיון הכתיבה לכאן, אלא שגם חסר בהפעלות הנה מדהבון שיקראו אסיפה במיוחד לתקנת קלקול האמור וירדנו על המצב בלי כהל וכלי שרק, ויאחזו בכל האמצעים הדרושים לשנונו בעיקר, ומובן ופשוט שלהצלחת אסיפה – מוכרח שיתוף פעולה של כל חברי הנהלת . . . ומה טוב שהימנו חברים פעילים ואפילו שלא מההנהלה להשתתף בהאסיפה האמורה, כי הרי מוכרח השינוי, וזה מכריח ג"כ ניצול כדחתיו של כל אחד, והרי על כאו"א קאי דבר משנה ולא אתה בן חורין להבטל ממנה, ובפרט שירדע שחובת התמימים, אנ"ש, המקושורים, שייכנסים, או נמנים על עדת הב"ד – גדולה ביותר וביזתה.

בטח יאשרו קבלת מכתבי זה ויגשו תיכף לדון ע"ד הצעות האמורות דיון ע"מ שיבא לדי פועל, והד"ר שהפג' ה' בירם יעלית.

המצפה לבשו"ט
 חי"ק

ב"ה, י"ז טבת תש"כ

ברוקלין
 שלום וברכה!

.. מובן שמתמיהה ומפליאה שתיקנו בעניני לימוד דא"ח בתו"א, וכזה גם – שזה כחצי שנה ויותר שעוררו ע"ד "פלפול התלמודים" ובמהלקה להסירודת, ואין קול ואין עונה. האומנם במשך זמן כה"ל גם תלמידים שלומדים כו"כ שגים בהשיבה מסוג הנ"ל, אין ביכולתם לבאר איזה ענין בחסידות?

בניד להקדיש מדר זה לזכות קרוביך למשך שנה שלמה:
 פרטים בטלפונים: איצית תכרית – 778-6670 (718) איץ הקודש – 873-0823 (04)

לכטולם המירני, אפילו מפני הסברה שאולי במשך הזמן יהי על ידי זה איזה תיקון. (ב שישמרו על העצמאות של מוסדותינו, מבלי כל זיקה לאיזה מפלגה שתהי'. ובהתאם לשתי הנקודות הנ"ל יתנהגו בסידור החינוך כמוסדותינו.

. . . נהייתי לקרוא בטיים מכתבו, אשר קביעו זמן הכנסת¹ הגדולה, אף שמוכרחי לומר שהייתה הנאה במקצת, כי קביעת זמן לעניינים כמו אלו פירוש שבטח לא יהי קודם לזמן הקבוע, והרי ששה חודשים בתקופתנו זו הוא זמן ארוך ביותר.

בימים אלו הוצאנו לאור את ספר התניא – בפעם הראשונה באר"ב – הרוספתי בהוצאה זו מפתחות וכו'. והויתי לשלוח לכח"ר, בהבילה בפ"ע, טופס אחד, אשר בטח יהי לרצון.

הרשי"ת יזכנו כולנו לשמוע ולבשר טובות מהרמת קין התורה ברי"ש טהורה בכל אתר ואתר, ובפתי על ארמת הקדש, פלטיון של מלך, עד שישמע קול מבשר פעמי משיח צדקנו גואל צדק במהרה בימינו.

בכבוד ובכבוד.

ב"ה, י"ד טבת תשי"ז

ברוקלין

שלום וברכות

לתמהוני הכי גדול וגם לצערי אין מהם ידיעות מניצול ימי כסלו באופן המהאים, אף שהאפשרויות לניצול גדולה בשנה זו יותר מהשנים שעברו, ע"י הרהערויות הכללית בתוככי בני ישראל אשר באר"ק הבנה ותכונן על ידי משיח צדקנו בקרוב, לקב"ה ליהדות לתורה ומצוותי, ומוכרחי להוסיף, שבכלל במשך החודשים האחרונים ניכרת חלישות בפעולותיהם, ואין ניכר שינקטו באמצעים להפסיקה, ועכ"פ שלא תתרבה החלישות, וחוששני לאמר שאודרה נתוספה חלישות מחדש לחדש, מוכן שיש למצוא תירוצ בהמצב הכללי וכו'. אבל כפי שמקבל אני ידיעות מכמה חוגים, הנה בכלל המצב הכללי פעל על לבם של ישראל, שער הוא אפילו כשאני ישנה בגלגלתא, לקרוב ולהכשירו יותר לקבלת דברי ההערויות לתורה ומצות בכלל ולעניני חסידות בפרט.

ונראה שהפ"ש מהאורחים שליט"א, שברדאי מסרו בשמי, לא פעלה פעולתה

אליבני יודיע משום

"קונצנים" ופולטיקאות

- "אנא קרא קדררש"!

פרסום ראשון בלר"ק – בעריכת מערכת "יחי המלך", ע"פ רשימה פרטית*

"יחי יעקב" (ריש פדתנו)

הגמרא אומרת¹ ש"יעקב אבינו לא מת", ומסבירה מדוע – כיון ש"מה זדעו בחיים אף הוא בחיים".

במשך כל הדורות אין אף נקודה בזמן ונקודה במקום שהי' בה הפסק ב"זדעו בחיים", ורחמנא-ליצלן, שאזי יעקב אבינו חי – רחמנא ליצלן, הי' לא תהי'!

התורה אומרת שההוכחה היחידה לכך ש"הוא בחיים" היא מתי ש"זדעו בחיים", ש"זדעו" הכוונה לכל יהודי – אנשים נשים וטף, שהם כולם זדעו של יעקב.

. . . וכאשר שראלים יהודי: כיצד אתה יכול לומר ש"יעקב אבינו לא מת", הרי "ספדו ספדני" ותנסו תנטי"א" עם כל שאר העניינים?

עונה הוא: "אנא קרא קדררש"!² אניני יודע משום "קונצנים" ופולטיקות ("קייניע קונצן אין קייניע פאלטיק").

וגל מה שמקשיים – הרי היו כל העניינים ת"ל? עונה הוא: אניני יודע משום ספדנים ושום קרבנים – "אנא קרא קדררש", ללא שום פלפולים, אני יודע רק מה שכתוב בתורה: "מה זדעו בחיים אף הוא בחיים".

(תרגום חפשי משיחות ש"פ ויחי, י"ב טבת ה'תנשא"א – בלתי מומח)

* משימה פרטית של כמה מהמוציאים ש"ל ע"ל נגד רי קבוצת תלמידי בית המדרש אהלי חורה" ברוקלין ה'תשי"א. נגד ה'תשי"א. עיר משיחה זו ראה מסרה"ש תנשי"א ח"א ע' 225. בענין "הוא בחיים" אודות נשיא אחר, ראה בהוצאה זדעו בחיים אף הוא מארץ שיבים, מיקיש הוא לודעו, מה זדעו בחיים" וכן פתי"ש שם: "יחי יעקב", הי' הוא לעולם".

גדולה ביותר צעקה כאו"א מישראל: "עד מתי?!"

והנה, בנוגע לענין העונשים שבתורה, דיני נפשות דיני מלקיות ודיני גלות – הרי, מכיון שהתורה היא "תורת חסד", מובן, שאין זה עונש לשם עונש בלבד, אלא אדבה, כדי לפעול ענין של כפרה ותיקון.

ועד"ז בנוגע לכללות ענין הגלות – אין זה כדי לצער את ישראל, ח"ו, אפילו ל"דוג קטן" בלבד, אלא אדבה, כדי שיע"ז יזכר לעילוי גדול יותר, כמ"ש "אחרי כן יצאו ברכוש גדול".

ובלשון הגמרא – בנוגע לגלות מצרים (בנוגע לטיענות בני"י "לואי שנצא בעצמנו") – "שלא יאמר אותו ועבדום וענו אותם קיים בהם, ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם":

אפילו אצל אב רבו דלמטה, הרי, כשהאב רואה שבו מצטער בגלות, יעשה כל התלוי בו כדי למרח ולחוציצא משם, ובודאי שלא יתחשב בכך שבגלל זה יאמר עליו דבר שאינו בשבחו כ"ו.

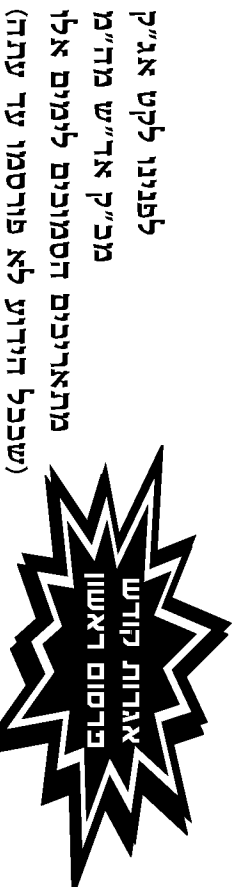
ואם הדברים אמורים באב וכן למטה, שרחמי האב על הנו על הנזק במדידה והגבלה – הרי עאכ"ל שכן הוא בנוגע לחמיו של הקב"ה, אבינו שבשמים על כאו"א מב"י, "בנים אתם לך" אלקים", עד למעלה דבן יחיד.

וא"כ, נשאלת השאלה: וכי בשביל "שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם קיים בהם", ואחרי כן יצאו ברכוש גדול לא קיים בהם", יניח הקב"ה לבנו ויחיד להתיסר בגלות עוד ורגע אחד?!

אלא ודאי בהכרח לומר שענין זה הוא (לא רק בשביל שלא יאמרו על הקב"ה שלא קיים הבטחתו כ"ו, אלא) גם – ובעיקר – לטובתם של ישראל, שיהי' להם "רכוש גדול", היינו, שענין זה מהרה יעילוי גדול לישראל, עד כדי כך, שבשביל זה כדאי לעכב עוד רגע בגלות.

אמנם, לאחר שהגלות נמשך ונתארך כל כך, למעלה מאלף ותשע מאות שנה... הרי, אין מקום עוד להסברה ע"ד ההבטחה ד"אחרי כן יצאו ברכוש גדול", מכיון שישנו כבר גם ה"רכוש גדול".

ומכיון שכן, צועקים בני"י: "עד מתי קץ הפלאות", "עד מתי יחרף צר"ך?... ובמזן הגמרא נאמר כבר ש"צלו כל הקיצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה", שהיא, "בשעוהו חדא וברגע חדא", ומאז עברו כול"ל דורות שבהם הוסיפו ריבוי מופלג דעיניו תומ"צ, עד לדורנו זה, אשר, כפי עדותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ונשיא דורנו, השלימו כבר את כל הענינים, ולא נשאר אלא "לצמצח את הכפתורים", ומאז, כבר יחצוהו גם את הכפתורים, ולא נשאר אלא להסיר מעט אבק מפתור א' או מב' כפתורים כ"ו, ולאחרי כל זה עדיין לא בא...!

לפנינו לקט אג"ק מכ"ק אד"ש מה"מ מתאריכנים הסמוכים לימים אלו (שככל הידוע לא פורסמו עד עתה)

ב"ה, ט"ז טבת ה'תש"ד
ברוקלין, נ.י.

הרה"ג הרה"ח ור"ח א"א גי"מ בעל מדרות עסקן רב פעלים איש המעלה במש"ק וכ"ו מורה"ר יצחק מאיר הכהן ש"י

שלום וברכה

הרגיעני מכתב כתי"ר מתהלת כסל, והכיתי על הידיעות הנוספות, אבל מכיון שכנראה נתעכבו, לא ארדה המענה שלי יותר. ואבוא לעיקר נושא חליפת המכתבים, אשר מאז מנכבי הקודם לכת"ר נתוספו פרטי ביהודי אחדים, הם: א. כידוע נהדרה ליהאבארויטש ביהודי מכל זיקה מפלגתית, באה"ק ת"ז כמו בשאר ארצות, ובהוראת כ"ק מו"ח ואביו – אדמו"ר וצוקלצה"ה בנג"מ זי"ע מאז. ומובן אשר גם אני חקתי הוראה זו, אף שאין הדבר צריך חיוק, כי הוא מוסדרות שישות ליהאבארויטש בעבודת הכלל. ונצטערת ליקבל ידיעה מעסקיני באה"ק ת"ו, אשר בפנתם ל... הנה גיסו הנ"ל לנצל המצע לכפי' לנטות מקו זה.

ב. מהמ"מ עם... בענין הסכויים להבטיח אותן ההנהגות שיש למוסדרות חינוך חב"ד באה"ק ת"ו, או במילים יותר ברורות, אותה אי-שימה לב לקיום איה סעיפים מתכנית הלימודים במוסדרות חב"ד, ענינים הנוגעים ליראת שמים, כפי השקפותינו, הנה נזכחו ברור אשר הנחת אלו לא יוכלו להתקיים במילואן אם יבטלו במוסגרת כ"ו. כ"ו שאז האחריות לקיום התכנית במילואן תהי' על המפקחים של...!

ג. והוא העיקר, באי-כח משרד החינוך הודיעו ברור, אשר אם מוסדרות חינוך חב"ד יעשו איה שנייה בהסאטוט-קו, הרי גם הם יבקרו מחדש את היחס שלהם למוסדרות אלו, ובפרט יקפידו, ובקפדנות יתירו, על קיום כל פרט ופרט של התכנית וכ"ו.

ובשים לב לכל הנ"ל, היריתי לעסקיני אג"ה: א) אשר ישתרלו בכל המרץ לשמור על אופי מוסדרות החינוך שלנו, היינו שישארו כל פרטי הלימוד הקשורים בה"ש בשלימותם ולא יעשו דבר שיגרום

כשנמצאים בסוף זמן הגלות אין מקום לבני' והספד

ובלשון הגמרא (בחסוניא ד"יעקב אבינו לא מת") **"בבדי** (בתנאים) ספדו ספדינא כו" (בביתא) – דאף שבמרא ה"ז שאלה (בתמלי), מ"מ, כל ענין בתורה (גם השאלה) הו"לע **קיים ונצחי** [ורא' לדבר – מהדון דהמתפיס בשבועות משה גם לאחר שבטלת] – כי, כשנמצאים בסוף זמן הגלות אין מקום לבני' והספד ("ייטא וואָס צו קלאַגן"), כיון שתצפך ומרד ממש רואים ש"יחי יעקב" בפועל ממש, נשמה במח.

(משיחת ש"פ ויחי, ט"ז טבת ה'תשנ"ג – בלתי מוגה)

ה"עביד עבידת"י שלנו

בכל זמן ישנו ה"עביד עבידת"י שלנו, ובתקופה שלנו ה"עביד עבידת"י הוא – להביא ולגלות ("אראפאברענגען") את משיח "נאוי";

שו"ת (כפי שאומר הרמב"ם) דרד פשוטה ודרד קצרה, ו"קרוב אלק הדבר מאוד בפיד ובלבד לעשותו".

(תרגום חפשי משיחת ש"פ ויחי ה'תשס"א – בלתי מוגה)

הכל דובר כבר והכל מוכן כבר

ועוד והוא יעקב – שהכל דובר כבר ("אז מ'האט שוין אלץ געויעדט און אפגעויעדט"), ובפרט ע"פ הודעתו והכוחו של נשיא דורנו – שלא רק שכבר "כלל כל הקיצי", אלא עוד זאת, שהכל מוכן כבר ("אז מ'האט שוין אלץ צוגעגרייט און צוגעגרייט") כולל השולחן ערוך, וצריכים אך ורק לפתור את העינים ואז יראו – שנמצאים כבר בגאולה האמיתית והשלמה, ותפק ומיד ממש.

(משיחת ש"פ ויחי, י"ד טבת ה'תשנ"ב – בלתי מוגה, והדגשה במקור)

וכאמור, מדובר אודות צער של גלות למעלה מאלף ותשע מאות שנה, שבו מתיישר בנו יחידו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, אשר, מאחוריו ולפניו נצבים ועומדים כל בני ובנות ישראל שבדור זה, כולל גם כל בני' בדורות שלפניו, ונוסף לזה, ישנו גם הענין ש"השכינה ירד" עם ישראל בצרת גלותם, כמ"ש "בכל צרות לו צר", "שכינתא בגלותא". ומכיון שכן, גדולה ביותר צעקתו של כאו"א מישדאל: "עד מתי"?!...

וכמדובר בהתועבות שלפניו ע"ד הצודק לבקש ולדרוש ולתנוע מהקב"ה ע"ד האגולה – ע"פ המבואר במדשי חז"ל, ומובא גם להלכה.

ולכן, מתפללים בכל יום ויום ג"פ 'את צמח דוד עבד צמח דוד עבד צמח דוד... כי לישועתך קוינו כל היום", היינו, לא רק "אחכה לו בכל יום שיבוא", כמ"ש בנוסח ד"אגי מאמלי", אלא יתירה מזה – "בכל יום" גופא "קוינו כל היום".

וכן ביום השבת מתפללים "ותתנה עינינו בשופר לציון ברחמים", והכונה בזה, כפירוש המלות בפשטות (ולא רק כפי שיכולים לפרש מלאכי...), שנוכח לראות בעינינו, בעיני בשר שלנו, בשיבת הקב"ה לציון, ירושלים עיר הקודש, ובאופן של רחמים, כדברי החזן "פקון בי' מן גלותא ברחמי".

ובראוי שומע הקב"ה וממלא את תפלתם ובקשתם ותביעתם של ישראל – להביא את הגאולה תיפק ומיד, "עיד הן נגאל", בחסד וברחמים, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(כל קהלה צעק – כו"כ פעמים – "עד מת", וכ"ק אדמו"ד שליט"א רמז בידו הקי לחגביר הצעקה כו', ואח"כ אמר):

אמר חז"ל "גדולה לגימה שמקבת", ויש לומר, שיש בזה גם הענין ד"מקבת את הגאולה", מכיון שהלגימה פועלת קודם חלבת כו'.
ולכן, יאמר עתה 'לחיים" על לגימה כפשוטה.

ויה"ר – והוא העיקר – שעני"י יתוסף עוד יותר בקירוב הגאולה, וכאמור, "פקון בי' מן גלותא ברחמי", ומתוך שמחה וטוב לבב.

(משיחת ש"פ ויחי ה'תשס"ז – בלתי מוגה)

ביד להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלמה:

פרטים בטלפונים: איצות חברית – 778-6670 (718). איצ הקודש – 873-0823 (04)